

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Pavla Molka a Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **A. Ch.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2014, čj. MSK 23442/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 2. 2015, čj. 20 A 17/2014 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Odry (dále jen „městský úřad“) ze dne 31. 7. 2013, čj. 41/3573/13, byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), neboť mu byla jako řidiči dne 17. 3. 2013 na silnici v obci Fulnek (u restaurace Na Stovce) naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 7CCD rychlost 107 km/h, po započtení odchylky 3 % nejméně 103 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 53 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Stěžovatel

byl v řízení na základě plné moci ze dne 14. 4. 2013 zastoupen zmocněncem R. K. (dále jen „zmocněnec“), který elektronickou zprávou ze dne 10. 5. 2013 požádal o doručování písemností na elektronickou adresu X. Krajský úřad Moravskoslezského kraje (dále jen „žalovaný“) na základě odvolání rozhodnutí městského úřadu zrušil rozhodnutím ze dne 23. 10. 2013, čj. MSK 133500/2013. Městský úřad v dalším řízení doplnil dokazování o výsledcích svědků, příslušníků Policie ČR, kteří prováděli měření, a rozhodnutím ze dne 10. 12. 2013, čj. 41/3573/13, rozhodl totožně jako svým prvním rozhodnutím. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel blanketní odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 25. 2. 2014, čj. MSK 23442/2014.

II. Řízení před krajským soudem

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel ke krajskému soudu žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítal, že jeho zmocněnec požádal o doručování na elektronickou adresu podle § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, žalovaný se však o doručování na tuto adresu nepokusil, a proto nelze na základě doručení rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu trvalého pobytu zmocněnce dovozovat fikci doručení. K doručení proto došlo až dne 2. 5. 2014, kdy zmocněnec nahlédl do spisu a seznámil se s obsahem rozhodnutí, přičemž odpovědnost za přestupek zanikla již dne 18. 3. 2014. Druhou námitkou stěžovatel zpochybňoval správnost změřené rychlosti, což dokládal přiložením „odborného posudku“ zpracovaného Mgr. P. Š., Dis. a Bc. T. R.. K pochybení mělo dojít postupem obsluhy měřicího zařízení, která nedodržela požadavek na dodržení úhlu odklonu radaru od osy měřeného vozidla, a užívala je tak v rozporu s návodem k obsluze.

[3] Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem napadeným kasační stížností. K námitce týkající se doručování uvedl, že z přehledu odeslaných zásilek obsaženého ve spise vyplývá, že rozhodnutí žalovaného bylo zmocněnci doručováno na jím uvedenou elektronickou adresu, avšak ten přijetí zprávy podle § 19 odst. 8 správního řádu nepotvrdil. Žalovaný následně podle § 19 odst. 9 správního řádu přistoupil k doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu trvalého pobytu zmocněnce, zmocněnec však nebyl zastižen a zásilku ani nevyzvednul, přičemž byl písemně vyrozuměn o uložení zásilky a poučen o právních následcích jejího nepřevzetí. Rozhodnutí tak bylo v souladu se zákonem doručeno fikcí dne 10. 3. 2014, před uplynutím lhůty k projednání přestupku, k jehož spáchání došlo 17. 3. 2013.

[4] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se správnosti měření rychlosti, neboť podle jeho názoru správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav, jestliže vyšly z fotodokumentace opatřené údaji o rychlosti vozidla a vyslechly jako svědka policistu provádějícího měření. Ten byl k ovládání měřicího přístroje oprávněn a proškolen, požadované metrologické vlastnosti rychloměru byly prokázány ověřovacím listem. Stěžovatel nepředložil tvrzení ani důkazy, které by mohly doložit, že postup policisty při měření rychlosti byl v rozporu s návodem k obsluze, resp. že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla. Důkaz „odborným posudkem“

pokračování

krajský soud odmítl provést, neboť zákonnost průběhu měření byla podle něj dostatečně prokázána a důkaz „odborným posudkem“ by tak byl nadbytečný. Nadto krajský soud zpochybnil věrohodnost zmíněného posudku a odbornou kvalifikaci jeho autora, jenž není evidovaným soudním znalcem z oboru dopravy, přičemž přihlédl také k vyjádření žalovaného, podle něhož je posudek založen na nepřezkoumatelném postupu.

III. Obsah kasační stížnosti

[5] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Ve vztahu k otázce doručování krajskému soudu vytýká, že „přehled odeslaných zásilek žalovaného“, z něhož krajský soud vycházel, není součástí spisu, nebyl předmětem dokazování a stěžovatel se k němu nemohl vyjádřit. Zmocněnci žádná e-mailová zpráva od žalovaného na jeho elektronickou adresu nebyla doručena, zmíněná listina proto nemůže prokazovat řádný pokus o doručení rozhodnutí. Krajský soud dále nedostatečně vypořádal stěžovatelovu argumentaci týkající se nesprávnosti měření. Stěžovatel v „odborném posudku“ popsal a doložil výpočty založenými na podkladech ve spise, v čem měla spočívat vada měření rychlosti. Krajský soud však tyto argumenty nevyvrátil a nepředložil ani vlastní, ucelený argumentační systém, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[7] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Soud přezkoumal napadený rozsudek, přihlédl k námitkám uplatněným stěžovatelem a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před krajským soudem neshledal.

[8] První stěžovatelovu námitku, podle které zmiňovaný přehled není součástí spisu a nebyl předmětem dokazování, nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodnou. Ze spisového přehledu, na který krajský soud nepochybně odkazoval a jehož kopii stěžovatel rovněž přiložil ke kasační stížnosti, i ze spisu samotného vyplývá, že správní orgány skutečně doručovaly na elektronickou adresu, kterou stěžovatelův zmocněnec uvedl. Zmocněnec přitom přijetí písemností v průběhu řízení dvakrát potvrdil způsobem předvídaným v § 19 odst. 8 správního řádu (viz potvrzení předvolání ze dne 10. 6. 2013, č.l. 42 správního spisu; a ze dne 2. 7. 2013, č.l. 47 správního spisu), což svědčí o tom, že na zmocněncovu adresu doručováno být mohlo a bylo. Při doručování rozhodnutí městského úřadu a žalovaného však k potvrzení o doručení ze strany zmocněnce nedošlo. Podle

doručenek u rozhodnutí městského úřadu (č.l. 92 správního spisu) a žalovaného (č.l. 3 správního spisu DSH/4612/2014/Now) správní orgány v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu vypravily rozhodnutí primárně na elektronickou adresu uvedenou zmocněncem, a teprve v důsledku absence zmocněnceva potvrzení podle citovaného ustanovení doručovaly na adresu jeho trvalého pobytu. Krajský soud proto správně určil den doručení rozhodnutí žalovaného a tedy také den, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci.

[9] Druhou námitkou stěžovatel krajskému soudu vytýká, že nedostatečně odůvodnil, proč odmítl provést důkaz „odborným posudkem“. O tzv. opomenutý důkaz se podle nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, jedná tehdy, pokud *„bylo účastníky řízení navrženo provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut, což znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o něm ve vztahu k jeho zamítnutí nebyla zmínka buď žádná či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci. Dilem se dále jedná o situace, kdy v řízení provedené důkazy nebyly v odůvodnění meritorního rozhodnutí, ať již negativně či pozitivně, zohledněny při ustálení jejího skutkového základu, tj. soud je neučinil předmětem svých úvah a hodnocení, ačkoliv byly řádně provedeny“*. Krajský soud však způsobem popsáním v citovaném nálezu nepochybil. Své rozhodnutí neprovést důkaz „odborným posudkem“ odůvodnil, a to sice stručným, avšak v kontextu celého řízení dostačujícím způsobem. Jak správně uvedl, v průběhu řízení byly, mj. v důsledku úspěšného odvolání stěžovatele, prostřednictvím listinných důkazů a výpovědí zasahujících policistů, dostatečně prokázány relevantní skutečnosti, a to zejména stěžovatelovo zavinění, proškolení policisty obsluhujícího měřicí zařízení, požadované metrologické vlastnosti měřicího zařízení i okolnosti spáchání přestupku. Krajský soud proto nezasáhl do stěžovatelových práv a nezatížil své rozhodnutí vadou, pokud považoval skutkový stav za dostatečně prokázaný a odmítl důkaz tímto „odborným posudkem“ provést s odkazem jednak na jeho nadbytečnost, ale i jeho nevěrohodnost. Nejvyšší správní soud proto tuto stěžovatelovu námitku považuje za nedůvodnou, a to stejně jako v rozsudku ze dne 28. 1. 2016, č. j. 10 As 121/2015 – 40, v němž byla v rámci posuzování obdobné věci vznesena totožná kasační námitka týkající se „odborného posudku“ zpracovaného týmiž osobami, jímž se krajský soud odmítl zabývat s prakticky totožným odůvodněním.

[10] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že usnesením ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 24/2015 – 58, byla rozšířenému senátu postoupena k posouzení otázka, zda je krajský soud v případě, kdy byl stěžovatel v řízení ve věcech správního trestání pasivní (podal blanketní odvolání), povinen připustit jakákoliv tvrzení zpochybňující skutkový stav, a to včetně tvrzení neuplatněných v průběhu správního řízení. V nyní posuzovaném případě však krajský soud odmítl provést důkaz „odborným posudkem“ na základě odlišných důvodů než ve věci postoupené rozšířenému senátu, a proto bylo možné tuto kasační stížnost posoudit bez ohledu na to, jak rozšířený senát o dané otázce rozhodne.

V. Závěr a náklady řízení

[11] Kasační námitky tedy nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední

pokračování

povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[12] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. září 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu